

שאלה מס' ד - קושיתו של ר' ירמיה (ש"ס)

א במסכת ר"ה חכמים אומרים כיצד נדע את התבטות גזרה בעליה
אפני ר"ה או אחרי ר"ה - נפקו מינה אשנן השמטה - האם
התבטות מותרת או אסורה בעלמית. הלא שקובלם חכמים הלא -
אם התבטות נקצרה בסוכות - בטוח שלשם התבטות נמארי אפני ר"ה.
קושיתו של ר' ירמיה - כיצד יודעים חכמים מתי בדיוק לשים התבטות
גדל אפי הקצירה? ואם זה נקצח בסוכות אבל השליש נמארי אחרי
ר"ה? תשובה - "כל מידת חכמים בן חסד. בלומר, חכמים יודעים
מתי בדיוק נמארי השליש ביחס לקצירה.

ב במסכת סוטה (אמאינו לא טעלה) מדובר על שחיתת ציבור כדי שדמה
יתערה עם המים החיים. הענין הוא שצריך כמות מסוימת של דם
של ציבור $\frac{1}{4}$ הוא מים כדי שמצד אחד לא יהיה יותר מדי מים,
ומצד שני שיעדין יהיה ~~המים חיים~~ "מים חיים", דהיינו כמות מספרית של דם.
קושיתו של ר' ירמיה - איך חכמים יודעים שדם הציבור תספיק ויכנס
הצדלם, או אחיזתו. דמה יהיה יותר על המידה, הרי ~~היה~~ ^{היה} באדו
הציפורי? תשובה - מדובר בציבור דרוי (סנונית) לעצמה הוא יקבל
ואכן אין בעיה.

ג במסכת ה"ה מדובר על כך שום גזל נמצא ^{בתיק} 50 אמה ~~הוא~~
לד השוק - המצא שיק אצל השוק. אם הגזל נמצא מעבר ל-50
אמה - הוא כבר לא שיק אצל השוק. ההגיון הוא שגזל לא מדדה
מעבר ל-50 אמה. קושיתו של ר' ירמיה - ואם יהיה גזל שלם אחר
תהיה בתוך ה-50 אמה והלא שניה שאלו ~~תהיה מחוץ~~ ל-50 אמה -
מה יהיה דין גזל זה? תשובה - חכמים העלו אותו מבית המדרש
בשם קושיתו.

ד במקרה זה מדובר על אישה שאדה סג של בהמה - זכר או נקבה -
אם טמא האשה אחרי שאדה/המאיטה טע מלה של יצור.
קושיתו של ר' ירמיה - אם יבוא אדם ויקדש את הבהמה-נקבה טיאה
האשה (אביה) - היום אחיתה של הבהמה-נקבה הלא תהיה אסורה
על אותו אדם? תשובה - רבא של ר' ירמיה אפילו לא עחק.

האחרונה. גלתי בסמיך החשינה ר' ירמיה מקלר, אך הוא מקלר
 באמת כדי אדלת - "ואנחנו רבנו" אדלת זאת, איבא דצילבוס לתי
 הקוליות האחרונות של ר' ירמיה הן שלילת קטרויות שלא באמת אליה
 מבהשית את התשובה אלא אקטור את ^{דמיות} חכמים שקבלו קביעת כאלו.
 זילבוס מסביר שקטלורים אלו מאפיינים את ר' ירמיה, ור' ירמיה מקטל
 נק על מנת אבדוק את חכמים ואחמידם במקומם. [מחבר אפק - לא דבר זילבוס.
 (אין דבר - לא שונה כל ששיטתו דבר)]
שיטתו (מה שלמדנו הכיתה) - ר' ירמיה לא קטרו. ר' ירמיה שיאל באמת
 שאלות אלו כיוון שלר' ירמיה יש שיטה. שיטה זו לא מקבלת קביעות
 קבולות ופירטואות ~~פירטואות~~ אבן מקרים כגון דיו. שיטה זו גם לא
 מקבלת את הקביעה בחוק הישראלי של "שנת"ים" של מס-אזבון, שאחר
 שנתים אלו עדיין העם יילמד. שיטתו של ר' ירמיה כעובד אינו מקבלת
 קביעת מורים מסוימים כדי אפסור אדם להדליק אש ולדברו של
 חברו נדק ר' ירמיה לא קטרו, אלא "נסיבות" יותר, ערכי יותר,
 פורמליסטי-פחות. ר' ירמיה מבין שקביעות פירטואות כגון דיו אינן באמת
 משקפות את המציאות, כי המציאות לא תאיר העספחים. המציאות משתנה
 עקב "נסיבות הענין": "נסיבות הענין" הן אלו שקבולות ור' ירמיה
~~אזן~~ שיש לנקות שקד' בלא דבר ולא לקבל קביעות כאלו. היתרון
 בשיטתו של ר' ירמיה הוא שבאמת, בצורה "נסיבותית" האמת אסורה
 תצא מזור. זאת כיוון שקבולות כגון דיו יגלות שאלו אפסור המציאות
 היוברקליבית. החיסרון בשיטתו היא שקביעות ה"נסיבותית" היו קלה
 מאוד וחסרה יכולת אופרטיבית.

מס' ח - "מיתת חסידות" ו- "אפנים משותף הדין" -

הצדית "אפנים משותף הדין" - ישנם שני תנאים, אפי מה שאנחנו הכיתה, שצריך
 שיהיו על מנת שדבר מה יוצא כ"אפנים משותף הדין" א. יחבולת - צריך
 שבהחלטה אפסור או שאלו אפסור "אפנים משותף הדין" ישנה ירבות או זמנות.
 ישנו צד שני שדורש מעק אדלת "אפנים...". ב. הצדקה אמיתית - צריך שתהיה
 הצדקה מוסרית אמיתית וסבירה ^{כד} אפסור "אפנים ~~משותף~~ הדין" ושלל תהיה
 מופרית-הפרטה. דוגמאות - א. הלכת אבידה - באבידה יש שתי דיונים
 שכן חומר-מענים ואוסט מקלם כדי שיהיה נתן לא לברר צד השופה ואתה

החז"ל מקשה בין "שאלת השאלה" לבין "שאלת הסמכות" כצורה
 כזו, ששאלת הסמכות בעצמה תלויה בשאלת השאלה. ומכיון ש"השאלה"
 נמצאת עם הדורות האחרונים, ממילא גם "הסמכות" נענה להם.
 ניתן לקשר דעה זו אל /משפט הידוע - "אם השנים ~~כמלאכים~~ אנו
 כבני אדם". ואולם, לפי העקרונות הידועים לי ואפי' הקלוד הכיתה, ~~ה~~
 הסמכות שיש לחכמים אפשרי האחד נובעת מלשם אחר ואולי - קבלת האם.
הרמב"ם בהקדמה אומרת תורה מסביר מדוע התורה נקבעה לחיוב אצל
 כמנו ס"ד גדול. הוא מסביר שכיון שהתורה נפלה בידי היהודים ובין
 שרוא התורה ע"י כל העם כולו - לכן הסיבה להיות מחיבה. זאת גם
 הסיבה אפשרית של הרמב"ם בה' מערים בל"ו זה לשון ס"ד תוך תורה,
 אך זאת לא התפשטה והלשם או קבלת אחרת - התורה נקבעה בידי תלמידי האם.
המורה בעל שבת שואלת מדוע כתוב בענין אסתר "ק"מ וק"ב"ו"
 הרי התורה ניתנה "כסה עליהם" היא כשיצא, ואילו, לענין המורה, "הדור הקב"ל".
 באמר, אפילו התורה שכתבה תורה בקבלת העם וההסכמה. ישם
 אל לשלם סבה זאת בחובת הצוית לחכמים (אשר המורה שאמר ש"א לא תסור"
 זה רק אסמך ואי"ל מידת). הרב קוק בארץ היתה גם כן מסביר
 הצורה כזאת. הוא אומר ~~הוא אומר~~ ~~הוא אומר~~ ~~הוא אומר~~ ~~הוא אומר~~ ~~הוא אומר~~
ואל מהלכיהם להראשונים היו גדולים בתורה והדומים נעלם מלכיהם
החז"ל. כל גם הספ"ק מביא על כך מורה שזה תאוי בהסכמה העלם.
מבחינת שאלת השאלה משמע מדברי החז"ל שישנה אמת אחת, ואסור
 לכתב הפוסק ממנה, ולכן הסיבה שלא חלקים על פוסקים. דבר זה יבין
 הייתה בשלילה הפסוק ורק אומר להרמב"ם אומר שישנה חובת צוית "אפילו
 יטעו", באמר הפוסק מהחז"ל, לתורה אר סבת השו"ט על הסמכות העלם.
שאלה מס' 3 - שאלת "האמת ההלכתית". הפלא המורה

בס' "החיות" אי"ה מסביר לשון התורה לא היתה אומרת שיש, "ההסכמה"
 היה היתר אמור". לא רק זאת, אלא שמכיון ש"ההסכמה" היה היתר אמור, הדין
 אין לו אלא מה ~~של~~ שלענין האמת ואפילו יבין אפשרי אסבד נתן השליחה.
 תפיסה זו של ה"חיות" אי"ה היא תפיסה היתרית בשלילה השאלה האמתית
 שאומרת לסולח התורה או אסורה - אין אמת מוחלטת ~~האמת~~
 והדין יבין אפשרי כראוי ענין. הפוסק זה עומד בנאוד אחר הרמב"ם

↓
 "א"א י"ש כנה
 אמתית"

לכחוב בתוך השוליים

